

INKIJKEXEMPLAAR

Nel Goudriaan
**LICHT EN
RUIMTE**

**Achter de façade
van een basisschool
in Amsterdam-Zuid**

Roman

EERDERE UITGAVEN:

Henk & Anja

Hart en Hemel

Zonneharpen

COLOFON

Titel: *Licht en Ruimte*

Auteur: Nel Goudriaan, nelgoudriaan.com

Uitgever: Ambilicious,
Waddinxveen – Kalmthout
ambilicious.nl

Omslagontwerp: Ton de Koning, Probeeld

Omslaginspiratie: Nel Goudriaan

Vormgeving binnenwerk: Inanna van den Berg

Redactie: Inanna van den Berg, Ambilicious

ISBN: 978-94-93560-13-0

NUR: 301

Eerste druk: oktober 2026

© 2026 Nel Goudriaan, ProBeeld, Ambilicious

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de rechthebbenden.

Hoewel deze uitgave met zorg is samengesteld, aanvaarden auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele onjuistheden.

Elke gelijkenis met bestaande gebeurtenissen en/of personages berust op louter toeval.

LICHT EN RUIMTE

**Achter de façade
van een basisschool
in Amsterdam-Zuid**

Deel I

BREUKLIJNEN

Op de eerste dag van het nieuwe schooljaar heerste er op het plein van basisschool Licht en Ruimte een serene rust. De augustuszon glansde op de speeltoestellen; in de hoek stond een mobiele koffiëbar. De barista zette kopjes klaar en klopte melk op.

Rondom de kastanjeboom waren de bankjes nog leeg. Het zand van de opgefriste zandbak schitterde bijna wit in het zonlicht, klaar voor zandkastelen, tunnels en ruzies die oplosten voordat iemand wist waar ze over waren begonnen.

Langzaam druppelden de eerste gezinnen het plein op. Kinderen in fonkelnieuwe outfits met rugzakken vol hippe prints klampten zich vast aan hun ouders of schoten meteen alle kanten op, alsof er geen zomer tussen had gezeten.

‘Je hebt dezelfde rugzak als ik!’ riep een meisje terwijl ze langs een klasgenootje rende. Ouders hielden hun telefoons in de aanslag om deze dag vast te leggen, compleet met hashtags: #eersteschool-dag #vakantievoorbij.

De conciërge, Kees Willemsen, stond bij het hek in zijn vertrouwde ribfluwelen jas. Hij knikte en stuurde kinderen met korte gebaren richting de fietsenstalling. Annie, zijn vrouw en de onmisbare schakel in de schooladministratie, hield de instroom zwijgend in de gaten, haar handen losjes ineengevouwen voor haar buik.

‘Niet tegen het hek, alsjeblieft,’ bromde Kees. ‘Dat kost je punten.’ Een meisje stuurde haar fiets net op tijd bij.

Maaïke van Dongen zat rechtop achter haar witgelakte bureau en keek uit over het plein. Het was haar eerste ochtend als directeur van basisschool Licht en Ruimte. Ze nam een slok koffie, haar vingers stevig om het oor geklemd. Haar rug bleef recht, haar blik strak op het plein gericht. De blouse plakte aan haar rug. Haastig spoot ze wat deodorant onder haar oksels.

Vlak voor de zomervakantie had ze te horen gekregen dat zij uit tientallen sollicitanten was gekozen. 'Je profiel past perfect. We hebben hier alleen maar topdocenten. Zij verdienen een directeur die hun niveau komt versterken,' zei Tom Blankenhove, de voorzitter van het bestuur. Dezelfde avond had ze de kurk van de fles Chablis getrokken, die al maanden in de koelkast lag te wachten.

Toms woorden echoden in haar hoofd: "Wij hebben de beste toetsresultaten van Amsterdam. Al jarenlang. Dat schept verwachtingen."

Ze las haar uitgeprinte welkomstspeech nog één keer door:

"Het is voor mij een grote eer om op deze prachtige school te mogen werken. Samen maken we er een mooi jaar van. We streven ernaar het beste uit onze kinderen te halen ..."

Thuis had ze deze tekst krachtig gevonden. Nu klonken de woorden hol, te algemeen, te bedacht. Ze streek met een nagel langs de vouwlijn van haar speech. De vraag sloop binnen: kon ze de verwachtingen waarmaken?

Ze haalde een spiegelkje tevoorschijn en kleurde haar lippen bij. De stift trilde langs de rand.

'Kom op, Maaike,' fluisterde ze. 'Je hoort hier.'

Toch knaagde er iets: het abrupte vertrek van haar voorganger Stefan, de blikken bij haar voorstelronde, beleefd en afstandelijk, alsof ze logeerde in een huis waar ze niet welkom was.

Buiten gonsde het inmiddels. Groepjes ouders praatten bij, kinderen vonden hun klasgenootjes terug. De koffiebar was een drukbezochte trekpleister; de barista werkte zich in het zweet.

Liselotte Berenstein, de voorzitter van de ouderraad, stond in het midden van het tafereel en leek geen moment adem te halen. 'Dit hebben we mooi voor elkaar,' zei ze luid. 'Vorig jaar dronken we nog lauwe koffie uit thermoskannen. En er was alleen maar koemelk. Koemelk! En dat in deze tijd!' Ze nipte van een havercappuccino. 'Heerlijk. Echt kwaliteit.'

Naast haar stond juf Anita, de leerkracht van groep 3. Ze lachte vriendelijk.

Intussen ratelde Liselotte verder: 'Hoe was jouw vakantie, Anita? Ik heb weer rust in huis, nu de school is begonnen. Binnenkort krijg ik een au pair uit Thailand, dat gaat zoveel schelen. Eindelijk tijd om te shoppen.'

Liselotte streek met vlakke hand over haar designertas. De zonnebril balanceerde boven haar perfect geföhnde haar. Ze boog iets voorover, haar stem daalde: 'Ik ben benieuwd naar die nieuwe directeur. Stefan paste hier zó goed. Echt een mensen-mens.'

Anita's glimlach verstijfde. 'Ik moet gaan. Kees staat op het punt te bellen.'

'Zullen we weer eens samen tennissen? Dan kunnen we bijpraten,' riep Liselotte haar na.

Zodra Maaïke op het podium stond, viel het plein stil. Alle ogen waren op haar gericht. Naast haar stond Tom Blankenhove: hij heette iedereen namens het bestuur welkom en wenste de kinderen een fijn schooljaar toe. Hij richtte zijn blik op Maaïke. 'Met veel genoeg stel ik jullie onze nieuwe directeur Maaïke van Dongen voor. Ze is een aanwinst voor onze school; onder haar bezielende leiding blijft Licht en Ruimte de topschool die ze al is. Geef haar een luid welkomstaplaus.'

Hij reikte haar de luidspreker aan. Het klappen verstomde.

Maaïke hield haar toespraak zonder één blik op haar papier te werpen. Aan het eind verzon ze er spontaan een paar zinnen bij. Ze richtte haar aandacht speciaal op de kinderen. 'Jullie zijn voor mij het belangrijkste, ik wil dat jullie met plezier naar school gaan, dat dit een veilige plek voor jullie is. Er komt een ideeënbus in de hal en we starten dit jaar met een kinderraad. Jullie juffen en meesters vertellen er meer over.'

Ze hief haar hoofd. 'Ik verklaar hierbij het schooljaar voor geopend.'

Weer applaus.

'Dat setje is van de Primark, toch?' fluisterde Liselotte, net luid genoeg. 'Mijn werkster droeg het laatst ook, met iets meer flair.'

'Sst, houd je een beetje in, Liselotte, ze komt hier om leiding te geven. Het is geen modeshow.'

Ouders en kinderen stroomden naar de klassen. In de gang was het een drukte van jewelste: tassen, jassen, knuffels, kinderen die hun plek zochten.

Maaïke stond in de deuropening en begroette iedereen persoonlijk, met een warme glimlach, tot de stroom opdroogde.

In de middagpauze hing de geur van verse koffie en geroosterde boterhammen in de teamkamer. Op het aanrecht stond een schaal met druiven en stukjes watermeloen, onaangeroerd.

De meeste collega's zaten op hun vaste plek aan de rechthoekige tafel. Sommigen leunden achterover met een mok in de hand, anderen scolden zwijgend door hun telefoon. De stemmen waren gedempt, alsof niemand de eerste toon wilde zetten.

Maaïke kwam binnen, haar schouders recht, een beker geklemd in de hand. Haar knokkels kleurden wit. 'Goedemiddag allemaal,' zei ze. 'Fijn om samen het schooljaar te beginnen.'

Mariëlle knikte. 'Je speech viel goed bij de kinderen. Mijn groep 6 vindt de kinderraad echt cool.'

Maaïke lachte. 'Mooi. We willen ze erbij betrekken, toch?'

Een kuchje. Victor, die al twintig jaar les gaf aan groep 7, zette zijn mok net iets te hard neer. 'Erbij betrekken is prima. Laten we niet overdrijven. We zijn een school, geen vergaderclub.'

De stilte die volgde was zwaar. Iemand roerde traag door zijn yoghurt.

'Uiteraard,' zei Maaïke. 'Binnenkort wil ik met ieder van jullie apart spreken. Jullie visie horen, waar jullie tegenaan lopen, wat goed gaat. Geen formeel gesprek, gewoon kennismaken.'

Mariëlle knikte opgelucht. Victor antwoordde niet, hij liet zijn kin langzaam zakken, zijn blik op de tafel gericht.

'Heb je de overdrachtdossiers van Stefan al bekeken?' Willemijn, de interne begeleider, schoof haar leesbril omhoog. 'Hij had zo zijn eigen systeem.'

Sophie van groep 8 lachte. 'Dat zeg je heel netjes, Willemijn.'

'Niet alles is voor mij overzichtelijk,' zei Maaïke. Ze liet haar mok zakken: het porselein tikte zacht op tafel.

‘Ik ben meer dan de helft van mijn tijd kwijt met het schrijven van verslagen. Die besteed ik liever aan mijn leerlingen,’ bromde Victor. Willemijn opende haar mond en sloot die weer. De stilte rekte zich uit; een stoel kraakte.

‘O, stoor ik?’ Liselotte stak haar hoofd om de deur. Haar blik ging de kring rond, alsof ze keurde. ‘Gezellig hier, of niet?’

Maaïke glimlachte. ‘We zijn net in overleg, alles loopt goed.’

Liselottes blik bleef nét iets te lang rusten op Maaïkes blouse. ‘Jij bent vast iemand die comfort boven stijl kiest, hè?’

‘En jij neemt geen blad voor je mond,’ antwoordde Maaïke.

Een paar teamleden slikten hun lach weg.

‘Als jullie iets nodig hebben van de ouderraad, laat het weten. Wij houden dit jaar de vinger stevig aan de pols. Kwaliteit, hè.’

Nadat de deur was dichtgevallen, zuchtte Victor. ‘Dat gezicht van haar. Alsof ze de inspecteur is,’ mompelde hij. Blikken schoten heen en weer; een grijns flitste en doofde.

Maaïke staarde naar buiten. Een bal stuiterde tegen het hek, gevolgd door het ritmisch tikken van kindervoeten.